

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 093241 18 Gž
Brčko, 24.08.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Kadrić Zijada kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „H.“ d.o.o. S., zastupana po punomoćniku S. V., advokatu iz B., protiv tuženog „G.“ d.o.o. B., zastupan po zakonskom zastupniku direktoru T. M. i punomoćniku H. N., advokatu iz S., radi isplate duga, v.sp. 612.889,08 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o I 093241 17 P od 02.03.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.08.2018. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog „G.“ d.o.o. B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o I 093241 17 P od 02.03.2018. godine, u dijelu stava prvog izreke kojim je rješenje o izvršenju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine, ostavljeno na snazi radi naplate iznosa od 612.889,08 KM, **POTVRĐUJE.**

Presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o I 093241 17 P od 02.03.2018. godine u dijelu stava prvog izreke kojim je rješenje o izvršenju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine, ukinuto u pogledu naplate zakonske zatezne kamate počev od 04.03.2015. godine i u tom dijelu izvršenje obustavljeno, te u stavu drugom izreke kojim je tuženi „G.“ d.o.o. B. obavezan da tužitelju „H.“ d.o.o. S. nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.070,00 KM, ostaje neizmijenjena.

Zahtjev tužitelja „H.“ d.o.o. S. za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 4.387,50 KM se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je na slijedeći način:

„Prigovor tuženog „G.“ d.o.o. B. distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljen dana 19.04.2016. godine, protiv rješenja o izvršenju ovog suda broj: 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine, se DJELIMIČNO USVAJA, pa se navedeno rješenje UKIDA u pogledu naplate zakonske zatezne kamate počev od 04.03.2015. godine, te se u tom dijelu izvršenje obustavlja, dok se u preostalom dijelu naplate iznosa od 612.889,08 KM do konačne isplate, navedeno rješenje OSTAVLJA NA SNAZI.

OBAVEZUJE SE tuženi „G.“ d.o.o. B. ... da tužiocu „H.“ d.o.o. S., isplati iznos od 2.936,00 KM na ime naknade troškova parničnog postupka, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijeljnom prinudnog izvršenja.“

Navedenu presudu blagovremenom žalbom pobija tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu usvoji, prvostepenu presudu ukine i predmet uputi prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da prvostepenu presudu preinači tako da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan, a tužitelj obaveže da mu nadoknadi troškove prvostepenog postupka zajedno sa troškovima sastava žalbe i takse na žalbu.

U odgovoru na žalbu tuženog, tužitelj pobija navode iznesene u žalbi tako što ukazuje da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je odlučivao o sudbini rješenja o izvršenju, a da su neosnovani prigovori tuženog da je predmetna mjenica u cjelosti morala biti ispunjena u skladu sa osnovnim pravnim poslom i da je predmetno potraživanje zastarilo, pa predlaže da ovaj sud žalbu tuženog odbije kao neosnovanu, a tuženog obaveže da mu nadoknadi troškove sastava žalbe (zajedno sa paušalom i PDV-om) u iznosu od 4.387,50 KM.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/08, 52/10 i 27/14- u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta proizilazi:

da su pravni prednik tužitelja H. A. A. L. d.o.o. S., kao zajmodavac, i „A.-S.“ SZTR P., kao zajmoprimac, dana 23.02.2006. godine zaključili Ugovor o zajmu broj BIH/5380791 na osnovu kojeg je tužitelj „A.-S.“ SZTR P. pozajmio novčana sredstva u iznosu od 687.500,00 KM,

da su u cilju osiguranja navedenog zajma „A.-S.“ SZTR P. i „G.“ d.o.o. B. (ovdje tuženi) 24.02.2006. godine potpisali mjenično ovlaštenje kojim su dali izričitu saglasnost H. A. A. L. d.o.o. S. da u slučaju neispunjenja obaveza iz Ugovora o zajmu može, u svako doba, koristiti mjenice koje su oni potpisali i u tu svrhu u mjenice upisati iznos dospjelog dugovanja uključujući i sve troškove koji mogu nastati po osnovu Ugovora o zajmu,

da je zbog nevraćanja zajma tužitelj „H.“ d.o.o. S. (kao tražilac izvršenja i pravni sljednik H. A. A. L. d.o.o. S.) 17.11.2015. godine podnio prijedlog za izvršenje protiv izvršenika „G.“ d.o.o. B. radi naplate iznosa od 612.889,08 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 04.03.2015. godine pa do konačne isplate, a na osnovu vlastite trasirane mjenice broj AF 419710478,

da je prvostepeni sud rješenjem broj 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine dozvolio predloženo izvršenje, a troškove izvršnog postupka tražioca izvršenja odredio u iznosu od 2.840,00 KM,

da je nakon toga prvostepeni sud postupajući po prigovoru izvršenika „G.“ d.o.o. B. (u kojem prigovoru je izvršenik istakao da se pred Općinskim sudom u Gradačcu vodi izvršni postupak u predmetu broj 28 o Ip 030351 12 Ip, da je i tu uložen prigovor i da je zbog toga potrebno „sačekati“ sa izvršenjem u Brčkom kako bi se „utvrdila osnovanost i visina duga protiv glavnog dužnika A.-S. SZTR P.“) dana 31.05.2017. godine donio zaključak broj 96 o Ip 093241 15 Ip kojim se prijedlog za dozvolu izvršenja smatra tužbom, a izvršenje odgađa do pravosnažne odluke parničnog suda,

te da je tužitelj u toku parničnog postupka ostao kod svog zahtjeva, dok je tuženi, pored navoda iznesenih u prigovoru protiv rješenja o izvršenju, u toku parničnog postupka istakao i da je pravni posao ništav, da mjenica nije blagovremeno protestovana i da je mjenično potraživanje zastarjelo.

Prema obrazloženju pobijane presude a kod utvrđenih činjenica:

da je tuženi radi osiguranja osnovnog pravnog posla (Ugovora o zajmu BiH/5380791 od 23.02.2006. godine), između ostalog, izdao i bjanko mjenicu serijskog broja 419710478 (mjenicu na osnovu koje tužitelj zasniva svoje potraživanje u ovom postupku),

da se radi o mjenici koja je dospjela „po viđenju“,

da predmetna mjenica, nakon što ju je tužitelj, kao imalac mjenice (remitent), popunio, predstavlja vlastitu trasiranu mjenicu kod koje postoji konfuzija izdavaoca mjenice i trasata, obzirom da je mjenicu izdao tuženi i vukao je na sebe kao trasata,

da je mjenica podnesena na isplatu tuženom dana 03.03.2015. godine i da je protesni organ (sud), kod činjenice da iznos od 612.889,08 KM upisan u mjenici očigledno nije plaćen, dana 20.05.2015. godine pod brojem 96 o V 087021 15 V izdao protest mjenice,

prvostepeni sud je zaključio

da je predmetna mjenica po svojoj prirodi vlastita mjenica a imalac takve mjenice, prema odredbi člana 110. stav 1. Zakona o mjenici („Službeni list

FNRJ“ broj 105/46 i „Službeni list SFRJ“ broj 16/65, 54/70 i 57/89), odgovara kao akceptant trasirane mjenice,

da tuženi nije dokazao da je mjenična obaveza dospjela na naplatu prije 03.03.2015. godine (datum koji je tužitelj prilikom popunjavanja mjenice upisao u mjenici kao datum dospelosti), iako je na njemu, kao mjeničnom dužniku, bio teret dokazivanja te činjenice, kao i činjenice da je svoju obavezu potpuno ili djelimično ispunio, ali u tom pravcu nije predlagao niti izvodio nikakve dokaze,

da zbog toga, imajući u vidu da mjenično pravni zahtjevi protiv akceptanta, u skladu sa odredbom člana 78. stav 1 Zakona o mjenici, zastarijevaju za tri godine, da je predmetna mjenica dospjela na isplatu dana 03.03.2015. godine i da je tužba podnesena dana 16.11.2015. godine, nije osnovan prigovor zastare potraživanja, kojim prigovorom se tuženi, između ostalog, zahtjevu tužitelja usprotivio,

da nije osnovan ni prigovor tuženog da je tužitelj, kod toga da protest nije izvršen blagovremeno, izgubio pravo iz mjenice jer je u konkretnom slučaju mjenica blagovremeno protestovana a sve i da nije to, imajući u vidu sadržaj odredbe člana 52. Zakona o mjenici, ne vodi gubitku prava iz mjenice u odnosu na akceptanta ili izdavaoca vlastite mjenice, odnosno tuženog u ovom postupku,

da činjenica da se pred Općinskim sudom u Gradačcu vodi spor protiv SZTR „A.-S.“ P. nije od uticaja za donošenje drugačije odluke suda u ovoj pravnoj stvari, a u slučaju da se tužitelj dvostruko naplati, tuženi ima pravo da u eventualno nekom drugom postupku namiri štetu koja mu je uslijed toga nastala, kao što je irelevantno i rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine od 23.06.2011. godine (kojim rješenjem se oduzima dozvola pravnom predniku tužitelja H.-A. A. L. d.o.o. za obavljanje poslova lizinga)

te da tužitelj nije postupio u skladu sa odredbom člana 5. stav 2 Zakona o mjenici i, imajući u vidu da se radi o mjenici po viđenju, u mjenici naznačio kamatnu stopu, zbog čega nema pravo da na iznos glavnog duga potražuje i zakonsku zateznu kamatu,

pa je prvostepeni sud, obzirom na navedeno, a polazeći od toga da je ovaj parnični postupak proizašao iz izvršnog postupka i da se presudom odlučuje o tome da li rješenje o izvršenju treba održati na snazi u cjelosti, djelimično ili ukinuti, stavom prvim izreke prvostepene presude prigovor tuženog izjavljen protiv rješenja o izvršenju broj 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine djelimično usvojio, navedeno rješenje ukinuo u pogledu naplate zakonske zatezne kamate i u tom dijelu izvršenje obustavio, a u preostalom dijelu radi naplate iznosa od 612.889,08 KM, navedeno rješenje je ostavio na snazi,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka (stav drugi izreke prvostepene presude), kojom je obavezao tuženog obavezao da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.936,00 KM, zasnovao na odredbi člana 119. stav 3 Zakona o parničnom postupku.

U žalbi kojom pobija prvostepenu presudu tuženi tvrdi da je ista donesena povredom odredaba člana 8. i člana 300. stav 4 Zakona o parničnom postupku jer obrazloženje presude „uopće ne sadrži ocjenu dokaza“ niti je prvostepeni sud dao „odlučno obrazloženje odbijanja prigovora zastare potraživanja i gubitka prava iz mjenice“, zbog čega nedostaju jasni i potpuni razlozi o relevantnim činjenicama za presuđenje.

Ovaj sud nalazi da povrede postupka na koje tuženi ukazuje u žalbi ne stoje, obzirom da je prvostepeni sud dokaze koje su stranke provele u postupku cijenio kako to istom nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku a u obrazloženju pobijane presude naveo razloge zbog kojih je odlučio kao u izreci pobijane presude (između ostalog i razloge zbog kojih smatra da nisu osnovani prigovori zastare i gubitka prava iz mjenice), tako da se odluka koju je donio (njena pravilnost i zakonitost) mogla ispitati od strane ovog suda.

Neosnovano je i ukazivanje tuženog u žalbi da je prvostepeni sud donio odluku „u kontekstu odlučivanja izvršnog suda“ a da je po prijemu spisa sa izvršnog odjeljenja prvostepeni sud morao postupiti po obligatornim odredbama članova 175. (opće odredbe o pripremanju glavne rasprave) i 179. (prethodno ispitivanje i dostavljanje tužbe) Zakona o parničnom postupku i pozvati tužitelja da u skladu sa odredbom člana 151. (tužba i njen sadržaj) istog Zakona uredi tužbu a ne da odlučuje o „održavanju ili usvajanju prigovora iz prethodno vođenog izvršnog postupka“.

Naime, kod toga da je ova parnica proistekla iz izvršnog postupka u kojem je na prijedlog ovdje tužitelja prvostepeni sud rješenjem o izvršenju broj 96 o Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine dozvolio izvršenje protiv ovdje tuženog radi naplate duga u iznosu od 612.889,08 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 04.03.2015. godine pa do konačne isplate 131,98 KM, kao i troškova izvršnog postupka u iznosu od 2.840,00 KM i kod toga da je tuženi izjavio prigovor i izvršenje odgođeno do odluke parničnog suda, onda prvostepeni parnični sud, u smislu odredbe člana 62. Zakona o izvršnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 39/13 i 47/17), u parničnom postupku odlučuje o prigovoru tuženog izjavljenog protiv rješenja o izvršenju i s tim u vezi o sudbini rješenja o izvršenju a to znači da sud u parničnom postupku u zavisnosti od osnovanosti prigovora tuženog kojim se usprotivio rješenju o izvršenju odlučuje da li će rješenje o izvršenju ostaviti na snazi ili će ga ukinuti djelimično ili u cjelosti, kako je u konačnici i postupio prvostepeni sud.

Nije osnovan ni žalbeni navod tuženog da je tužitelj na ročištu održanom dana 19.01.2018. godine uredio tužbeni zahtjev tako što je „postavio zahtjev za isplatu mjeničnog duga iz osnova vjerodostojne isprave mjenice“ a da o tom zahtjevu prvostepeni sud nije odlučio i da je time odstupio od postavljenog okvira tužbenog zahtjeva. Ovo stoga što tužitelj na pripremnom

ročištu održanom 19.01.2018. godine (kako to proizilazi iz zapisnika sa navedenog ročišta) u konačnici nije uredio tužbeni zahtjev jer je tužitelj na tom ročištu prvo tražio da se prigovor tuženog odbije i da rješenje o izvršenju ostane na snazi, kao i da se obaveže tuženi da plati dug, da bi na reagiranje prvostepenog suda da ostavljanje na snazi rješenja o izvršenju podrazumijeva obavezu tuženog da plati predmetni dug, tužitelj samo ostao kod toga da rješenje o izvršenju ostane na snazi.

Takođe, neosnovano je i ukazivanje tuženog u žalbi da prvostepeni sud nije dao adekvatno obrazloženje njegovog prijedloga da se prekine ovaj postupak jer je tužitelj i pred Općinskim sudom u Gradačcu pokrenuo izvršni postupak (predmet broj 28 o Ip 030351 12 Ip) radi naplate svog potraživanja u kojem postupku je sud „nastavio naplatu potraživanja“ kroz provođenje tog izvršnog postupka. Naime, činjenica postojanja paralelnog izvršnog postupka ne predstavlja, u smislu odredbe člana 171. Zakona o parničnom postupku, razlog za prekid ovog postupka (ne može biti od uticaja za donošenje odluke u ovom predmetu) jer postojanje drugog izvršnog postupka, suprotno tvrdnji tuženog, ne predstavlja prethodno pitanje za rješavanje ovoga predmeta.

Tuženi u žalbi ukazuje i da je na pripremnom ročištu održanom dana 19.01.2018. godine kao dokaz predložio i uvid u izvršni spis Općinskog suda u Gradačcu i to u prijedlog za izvršenje i rješenje o izvršenju tog suda i da mu je prvostepeni sud, uskraćivanjem provođenja takvog dokaza, onemogućio „dokazivanje istaknutog prigovora za prekid parničnog postupka, a ujedno i onemogućio dokazivanje osporavanja visine tužbenog zahtjeva“ odnosno da je time uskratio tuženom „pravo na raspravljanje i pravo na obrazloženje“. Kod toga da je dužnost parničnih stranaka da u skladu sa raspravnim načelom sadržanim u odredbi člana 7. Zakona o parničnom postupku iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode sve dokaze kojima se utvrđuju te činjenice i kod toga da je tuženi na pripremnom ročištu održanom dana 19.01.2018. godine kao dokaz predložio uvid u spis Općinskog suda u Gradačcu broj 28 o Ip 030351 12 Ip i to u „prijedlog za izvršenje, rješenje o izvršenju i druge akte suda vezano za prodaju založene nepokretnosti sa prijedlogom da se spis pribavi po službenoj dužnosti“, dakle samo na okolnosti prodaje založene nepokretnosti, dok je predmet ovog postupka zahtjev tužitelja za isplatu duga na osnovu mjenice, pa obzirom na navedeno, te kod toga da su ti dokazi svakako i bili poznati tuženom i njegova dužnost je bila da ih predloži na pripremnom ročištu (član 7. i član 193. Zakona o parničnom postupku) a ne da ih sud pribavlja po službenoj dužnosti, onda je pravilno postupio prvostepeni sud kada, imajući u vidu način na koji je to tražio tuženi i razloge zbog kojih je tražio, nije udovoljio prijedlogu tuženog da se provedu ti dokazi.

Pored toga, tuženi u žalbi tvrdi da je prvostepeni sud, onemogućivši mu da na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 02.03.2018. godine kao dokaz provede Ispis otvorenih stavki na dan 31.12.2017. godine koji predstavlja

finansijski akt tužitelja upućen korisniku zajma „A.-S.“ SZTR P. i iz kojeg proizilazi da navedeno lice ima dugovanja prema tužitelju u iznosu od 443.642,11 KM, a ne u iznosu od 612.889,08 KM (koji iznos se potražuje u ovom postupku), povrijedio odredbu člana 215. stav 2 Zakona o parničnom postupku jer je taj dokaz tuženi dobio tek nakon održavanja pripremnog ročišta 19.01.2018. godine, pa je isti mogao predložiti jedino na ročištu za glavnu raspravu održanom 02.03.2018. godine.

Međutim, polazeći od toga da je odredbom člana 215. stav 2 Zakona o parničnom postupku propisano da stranke mogu tokom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako učine vjerovatnim da ih bez svoje krivice nisu bili u mogućnosti iznijeti, odnosno predložiti na pripremnom ročištu, te kod toga da tuženi na ročištu za glavnu raspravu održanom 02.03.2018. godine nije naveo niti jedan konkretan razlog zbog čega Ispis otvorenih stavki na dan 31.12.2017. godine nije mogao predložiti na pripremnom ročištu održanom dana 19.01.2018. godine (navod tuženog da je za Ispis otvorenih stavki na dan 31.12.2017. godine saznao tek nakon održavanja pripremnog ročišta se ne može prihvatiti jer je „A.-S.“ SZTR P. taj dokaz dobio 04.01.2018. godine a vlasnik tog lica ujedno i zakonski zastupnik tuženog), onda, suprotno tvrdnji tuženog, ne može biti govora o povredi odredbe člana 215. stav 2 Zakona o parničnom postupku, kada prvostepeni sud nije dozvolio tuženom da na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 02.03.2018. godine kao novi dokaz predloži Ispis otvorenih stavki na dan 31.12.2017. godine.

Obrazlažući žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava odnosno ukazujući da je odluka prvostepenog suda, kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, nezakonita, tuženi u žalbi u suštini ukazuje da predmetna bjanko mjenica nije ispunjena u skladu sa uvjetima i rokovima otplate iz Ugovorom o zajmu kao osnovnog pravnog posla odnosno ukazuje da tužitelj nije mogao datum 03.03.2015. godine odrediti kao dan dospijeća mjenice jer iz prijedloga za izvršenje koji je tužitelj podnio Općinskom sudu u Gradačcu i iz prigovora koji je izjavljen protiv rješenja o izvršenju broj 28 o Ip 030351 12 Ip od 21.07.2015. godine proizilazi da je tužitelj dospijeće osnovnog pravnog posla proglasio dana 15.03.2012. godine, kada je raskinuo Ugovor o zajmu i obavijest o raskidu uputio glavnom dužniku „A.-S.“ SZTR P..

Dakle, tuženi sada u žalbi osporava utvrđenje prvostepenog suda o datumu dospelosti mjenične obaveze na naplatu a što je za posljedicu, po ocjeni tuženog, imalo i da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da predmetno potraživanje nije zastarjelo. Međutim, tuženi u toku prvostepenog postupka u pravcu dokazivanja da potraživanje tužitelja nije dospjelo na naplatu prije 03.03.2015. godine (datum koji je tužitelj upisao u mjenicu) nije predlagao niti izvodio dokaze, već tek sada u žalbi podatke o dospelosti crpi iz prijedloga za izvršenje podnesenog Općinskom sudu u Gradačcu i prigovora koji je izjavljen protiv rješenja o izvršenju broj 28 o Ip 030351 12 Ip od 21.07.2015. godine a

koji dokazi nisu provedeni tokom prvostepenog postupka. Stoga, činjenice koje tuženi tek sada u žalbi iznosi u pogledu dospelosti mjenične obaveze ovaj sud, imajući u vidu odredbu člana 316. Zakona o parničnom postupku kao i gore navedene razloge u pogledu pravilnosti odluke prvostepenog suda da na pripremnom ročištu ne udovolji prijedlogu tuženog da se prijedlog za izvršenje, rješenje o izvršenju i drugi akti iz izvršnog predmeta broj 28 o Ip 030351 12 Ip Općinskog suda u Gradačcu provedu kao dokazi u ovom postupku (obzirom na razloge zbog kojih je tuženi tražio da se provedu ti dokazi), nije mogao uzeti u obzir, pa posljedično tome ovaj sud nije ni ispitivao pravilnost zaključka prvostepenog suda da predmetno potraživanje nije zastarjelo.

Tuženi u okviru žalbenog razloga pogrešne primjene materijalnog prava ukazuje i da se u konkretnom slučaju radi o mjenici po viđenju (imajući u vidu da u momentu izdavanja mjenice nije bilo označeno dospjeće) koja je izdata 24.02.2006. godine i da je krajnji rok za podnošenje mjenice na naplatu istekao 24.02.2007. godine jer se mjenica po viđenju mora podnijeti na naplatu u roku od jedne godine od izdavanja, pa kako tužitelj nije u tom roku podnio mjenicu na naplatu, već je to učinio tek kasnije pokretanjem vanparničnog postupka za protest mjenice, time je izgubio pravo na naplatu svog potraživanja.

Ni navod tuženog da se u konkretnom slučaju radi o mjenici po viđenju (zaključak koji je iznio i prvostepeni sud u obrazloženju prvostepene presude) nije osnovan.

Naime, mjenica na kojoj tužitelj zasniva svoje potraživanje je izdata kao bjanko mjenica. Takva mjenica nema sve bitne elemente koje mjenica mora da sadrži a izdaje se s time da se ti elementi naknadno ispune (u skladu sa sporazumom stranaka a ako tog sporazuma nema onda u skladu sa osnovnim pravnim poslom). Zbog toga se sadržaj bjanko mjenice ocjenjuje prema sadržaju kada takva mjenica bude konačno ispunjena i kada je zapravo postala mjenica u smislu odredbe člana 1. i člana 2. Zakona o mjenici, pa kod toga da je tužitelj prilikom popunjavanja mjenice označio i dospelost onda ne može biti riječi o tome da tužitelj svoje potraživanje zasniva na mjenici po viđenju (mjenica u kojoj se ne označava dospelost), radi čega ni tvrdnja tuženog da je krajnji rok za podnošenje mjenice na naplatu istekao 24.02.2007. godine nije osnovana. Sve i da se radi o mjenici po viđenju i da je protekao jednogodišnji rok unutar kojeg se takva mjenica mora podnijeti na naplatu, tužitelj opet ne bi izgubio svoje pravo na naplatu jer tuženi u konkretnom slučaju odgovara kao akceptant a odredbom člana 52. Zakona o mjenici propisano je da protekom rokova za podnošenje mjenice po viđenju na isplatu imalac mjenice gubi svoja prava protiv indosanta, trasanta i ostalih obveznika, izuzev akceptanta.

Tuženi se u pogledu dospelosti mjenične obaveze u žalbi na kraju poziva i na rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine od 23.06.2011. godine, smatrajući da se kao dospelost potraživanja može uzeti i

dan kada je pravnom predniku H.-A. A. L. d.o.o. tužitelj oduzeta dozvola za obavljanje poslova lizinga.

Međutim kod toga da tužitelj svoje potraživanje, kako je to već rečeno, zasniva na bjanko mjenici kod koje se dospelost naknadno ispunjava u skladu sa sporazumom stranaka a ako tog sporazuma nema onda u skladu sa osnovnim pravnim poslom, dakle, datum dospelosti mjenične obaveze ne može biti dan oduzimanja dozvole pravnom predniku tužitelja za obavljanje poslova lizinga, pa je slijedom toga pravilan zaključak prvostepenog suda da je rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine od 23.06.2011. godine (dokaz koji je proveo tuženi u prvostepenom postupku) ne može uticati na donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

Sa navedenog i kako prvostepena presuda u pobijanom dijelu nije donesena ni uz povrede postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti valjalo je odlučiti kao u prvom stavu izreke ove presude, a na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Obzirom da tužitelj nije izjavio žalbu protiv dijela stava prvog izreke prvostepene presude kojim je rješenje o izvršenju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 O Ip 093241 15 Ip od 23.03.2016. godine, ukinuto u pogledu naplate zakonske zatezne kamate i u tom dijelu izvršenje obustavljeno i kod toga da tuženi navodima obrazloženja žalbe nije pobijao odluku prvostepenog suda o naknadi troškova parničnog postupka jer ni jednim navodom žalbe ne ukazuje da troškovi postupka nisu pravilno odmjereni, to je drugim stavom izreke ove presude određeno da u tim dijelovima prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Primjenom odredbe člana 130. stav 1 u vezi sa odredbom člana 120. Zakona o parničnom postupku, ovaj sud je stavom trećim izreke ove presude odlučio o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu i isti je odbio, obzirom da ta procesna radnja, pa samim tim i trošak vezan za istu, imajući u vidu sadržaj konkretnog podneska, nije bila nužna za zaštitu prava tužitelja u ovoj parnici.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević